

Ročník: 99 | číslo: 41 | 13. října 2019 | Cena: 10 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Téma:

Svědci víry
a jejich příběhy

EDITORIAL

Světcí a svědci

Mám ráda slovní hříčky, a proto si pamatuji, jak se mi v mládí, když jsem se seznámila s Církví československou husitskou, líbilo vysvětlení, kterého se mi dostalo - že naše církev „nemá“ světce, ale svědky.

Tento přístup mi ovšem není sympatický jen z tohoto důvodu - je mi blízké přesvědčení, že se mohu modlit přímo k Bohu, aniž bych potřebovala nějaké prostředníky, a zároveň uznávám potřebnost připomínat si celou řadu svědků víry, kteří jsou pro nás dodnes vzorem a inspirací.

Je dobré vědět, že máme své hluboké kořeny a kde ty kořeny jsou. Že navazujeme na první křesťany, hnutí husitské, českobratrské a další úsilí reformační. Že naše historie není dlouhá „jen“ sto let.

Zároveň jsem však člověkem, který má tendenci žít spíše současností, proto bych své církvi přála, aby nejen hleděla do minulosti, ale i vpřed - a byla i po další stovky let společenstvím moderním, svěžím, radostným a otevřeným opravdu pro všechny. Přeji vám, milí čtenáři, aby vám radost a osvěžení přineslo i toto nové číslo Českého zápasu.

Jana Krajčířiková

Obrázek na titulní straně připomíná svědecký život tragicky zesnulého faráře CČSH Josefa Kosinky, který za nevyjasněných okolností zahynul ve věku 63 let 17. července 1974 ve vyšetřovací vazbě v Hradci Králové. Vzácný člověk plný víry. Rebelant i proti církevním představitelům. Člověk, který se dovedl postavit za duchovní i věřící. Takto charakterizovali bratra faráře mnozí z kněží, kteří měli možnost se s ním za života setkávat.

V kalendáři Blahoslav 2020 se o farářově životním příběhu můžete dozvědět více.

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Deset let projektu Afrika Africe - Promoce 2019

S radostí vás chceme informovat, že náš projekt běží v Keni už celých deset let. Původní myšlenka na založení charitativního projektu v Keni vznikla již v r. 2008.

O rok později, dne 26. 6. 2009, jsme náš projekt slavnostně zahájili v Praze – Dejvicích. Vše začalo podporou vzdělání několika studentů na střední škole a pozdějším otevřením IT vzdělávacího centra v Nairobi 29. května 2010. Od té doby jsme přidávali a začali podporovat také sirotčinec Scream Africa, spolu se základní a střední školou Vijito. Zajišťujeme též nepřetržité vzdělávání mládeže ze slumů Nairobi ve výše zmíněném vlastním středisku.

Letos projekt Afrika Africe oslavil velký milník, tj. historickou podporu již 432

mladých lidí formou obecného vzdělávání nebo v oboru IT. Jsme vděční každému, kdo nám pomohl tento velký sen uskutečnit. Nabídnout pomocnou ruku společensky znevýhodněným dětem je velká čest a radost, a to vše díky vaší podpoře.

Sdílíme s vámi tedy významný moment z další uskutečněné promoce v našem IT centru Nairobi – je to již 9. ročník graduace studentů výpočetní techniky.

V letošním roce úspěšně dokončilo naše IT školení s certifikátem celkem 42 studentů.

Ještě jednou děkujeme za to, že jste s námi na této úspěšné cestě, a za vaši trvalou podporu našich programů.

Phanuel Osweto

Opět v Husově sboru na Vinohradech

Všichni studenti, vyučující a přátelé Husitské teologické fakulty UK, bratři a sestry v Kristu! Připomínáme, že po letní prázdninové přestávce se opět scházíme každou středu od 19 hodin v našem Husově sboru na Vinohradech (Dykova 1, Praha 10) na studentské bohoslužby. Více podrobností o konání studentských bohoslužeb a kazatelích naleznete na našem Facebooku či v kalendáři na webových stránkách www.hs-vinohrady.cz.

Po prázdninové pauze pokračujeme rovněž v našich setkáních na biblických hodinách - vždy ve čtvrtek od dvou hodin. Jste srdečně zváni a těšíme se na vás!

Koncert mladých hudebníků

ve věku mezi 7 - 20 lety, kteří vás svým zpěvem a hrou na různé hudební nástroje vtáhnou do příjemné atmosféry.

KDY: sobota 19. 10. 2019 v 18 hodin. KDE: ve sboru A. Schweitzera, U Michelského mlýna 124/27, Praha 4 - Michle. Vstupné dobrovolné.

JK

Slavnostní chvíle ve sboru kněze Ambrože

Zažili je 21. září účastníci diecézního dne, když si připomněli 90 let od založení náboženské obce v Hradci Králové.

90. výročí sboru kněze Ambrože je nerozlučně spojeno se vzpomínkami na přípravu a ustanovení této obce v letech 1922-23 i s připomenutím položení základního kamene a otevření sboru dne 22. září 1929. Všem těmto činnostem však předcházela práce na projektech stavby vytvořených prof. Josefem Gočárem a dále usilovná práce dalších osobností, které promyšleně připravily a realizovaly rozsáhlou výstavbu všech budov i jejich vybavení.

Sbor kněze Ambrože dokázal plnit předpoklady svých předků a dále se rozvíjí. V současnosti stojí před vedením obce zajištění prostředků a zavěšení srdcí ke všem 50 zvonům, dále pořízení a postupná kompletace hracího stolu i příslušné mechaniky, aby byly splněny náležitosti pro koncertování v tomto výjimečném prostoru. V duchovní oblasti sbor stojí na pevných základech víry, které vycházejí z historického působení kněze Ambrože, spolubojovníka Jana Želivského, a z úsilí dalších husitských představitelů v zápasech o prosazování čtyř pražských artikulí.

Slavnost začala poutí z náměstí Svobody ke sboru kněze Ambrože za účasti Smíšeného pěveckého sboru Smetana Hradec Králové. Bohoslužbu vedl br. biskup P. Pechanec se sestrou farářkou F. Kláskovou a s dalšími faráři z diecéze. Po slovech Žalmu 121. o pomoci přicházející od Hospodina byl čten Janův list, 4. kapitola, o poznání Božího Ducha. V kázání br. biskup vyslovil výzvu „nechat se vést evangeliem po celý život a nepropadnout strachu“ tak, jak vzkázal Ježíš při bdění v Getsemanské

zahradě. Takovýmto rozhodnutím neobávat se zlého a pokračovat v budování Božího stánku byli vedeni naši předkové v Hradci Králové a dílo se podařilo.

Při závěru bohoslužby byl přečten pozdrav br. patriarchy, který k tomuto slavnostnímu dni uvedl přání, aby sbor kněze Ambrože, jako jedna z nejhodnotnějších staveb Církve československé husitské,

byl stále svědkem Boží víry a aby se podařilo úspěšně dokončit celé dílo zvonohry. Po zahrání zvonohry na malé zvonce zazněla ve sboru povzbuzující píseň „Ó veď nás, Pane, v slovu svém“. Následnou zahradní slavnost v areálu provázel koncert jazzového klavíristy. Představení pro děti předvedené hercem Vítou Marčíkem pobavilo vtipným způsobem a s humorem děti i dospělé.

Milým překvapením bylo vystoupení „tak zvaného dvojníka“ představujícího prof. Josefa Gočára, který prozradil některé málo známé skutečnosti o významném architektovi. Gočárův vzor a učitel byl prof. Kotěra; podněty pro nová architektonická řešení získal mladý Gočár na svých cestách po Holandsku a Belgii.

Značné zásluhy na uskutečnění projektů architekta Gočára v Hradci Králové má tehdejší starosta dr. Ulrych, který podpořil složitou stavbu sboru kněze Ambrože, ale i velkou část staveb ve městě, které pak bylo označeno za salon republiky.

Neočekávaným, ale milým hostem se stal Ing. Stanislav Dvořák, který jako šestiměsíční dítě byl dne 22. 9. 1929 na slavnostní otevření sboru přivezen rodiči v kočárku. Složitou situaci v době po I. patriarchovi ČČS s dopadem na naši mladou církev a se zaměřením na nelehkou práci II. patriarchy vylíčil br. Martin Chadima ve své knize „Gustav Adolf Procházka – II. patriarcha Církve československé /husitské/ a jeho doba“. Br. patriarcha G. A. Procházka působil v tehdejší východočeské diecézi a jeho pomoc sboru v Hradci Králové byla podstatná.

V rámci oslav byl v budově sboru odhalen reliéf Mistra Jana Husa vytvořený sochařem Milanem Kuzicou.

Závěrečnou část oslav 90letého působení sboru kněze Ambrože zpestřil varhanní a cembalový koncert ze skladeb J. S. Bacha a G. F. Händla, provedený prof. Jaroslavem Tůmou. Mezi skladbami recitoval herec Divadla na Vinohradech Marek Holý literární skvosty na téma „modlitba“ z děl M. J. Husa, Michelangela Buonarrotiho, sv. Tomáše, A. de Saint Exupéryho, K. Čapka a dalších. Prof. Tůmu navíc zlákal malé zvonce ve sboru, na kterých si vyzkoušel zahrát.

Závěrečnou modlitbou s požehnáním na cestu domů se rozloučil bratr biskup Pechanec.

Krásný dojem z oslavy naplněné duchem Kristovým bude doprovázet jistě všechny účastníky po dlouhou dobu. Díky patří všem, kdo program připravili a uskutečnili.

Čestmír Jan Holeček

Překvapení v Řečkovicích

V neděli 22. 9. se ve Sboru Páně v Brně – Řečkovicích uskutečnil koncert, který společně s náboženskou obcí organizoval spolek Verbum et musica. Kulturní podvečer nesl název **Trubka a varhany**.

V rámci koncertu vystoupili mladí umělci K. Mužátko (trubka) a M. Bok (varhany). Na programu zazněly skladby napříč různými žánry, od barokní klasiky přes adaptované moderní písně až po vlastní tvorbu. Oba umělci, i přes své mládí, posluchače mile překvapili vysokou úrovní interpretace jednotlivých skladeb, takže byli odměněni dlouhým potleskem. Ihned po vystoupení jsme proto neváhali a domluvili se na dalším vystoupení hudebníků během roku 2020. Nezbyvá než oba jmenované umělce doporučit i ostatním náboženským obcím. Bližší informace na www.mu-zatkokob.com.

Vratislav Jan Marša, spolek Verbum et musica

NAD PÍSMEM

Jsme dost vděční?

Lukáš 17,11-19

Jaká je, sestry a bratři, vaše zkušenost s bolestí, s nemocí a stářím? Také hledáte příčinu, pomoc a sílu, která by zvrátila vaši nemoc od zlého k dobrému? Obáváte se zdoluhavého léčení a umírání? Možná, že jste již zakusili, jak „chutná“ beznaděj, samota a strach. Děje se tak ve chvíli, když vám přijde na mysl otázka, co bude a co vás vlastně čeká. Nelze snad ani odhadnout, ba ani spočítat, kolik lidí doma na lůžku, v nemocnici či v zařízeních pro těžce nemocné, takto uvažuje a strádá. Tam je radost ze života v plnosti, když někdo zápasí s roztroušenou sklerózou, Parkinsonovou chorobou, s rakovinou či důsledky užívání drog, alkoholu, kouření a vlivu stresu na nervovou soustavu. Lékařská věda naší doby mnohé nemoci

vymýtila. Umí rozpoznat příčiny i léčit. Vytvořila medikamenty, přístroje, vyzkoušela postupy, které navracejí nemocným zdraví. Některé choroby však odolávají. Patří k nim i malomocenství. Jako morová rána zabýjelo před staletími, řadí však na mnohých místech naší planety i dnes. Ti, co se nakazili, nemají šanci.

Druhé svědectví Knihy královské podrobně popisuje situaci vojevůdce Naamána. Měl štěstí. Měl kolem sebe vlivné přátele, kteří se mu snažili pomoci. Izraelské děvčátko ho nasměrovalo do Samaří za prorokem Elišou. Naamán se jde poradit s aramejským králem. Ten mu dá na cestu dary, nové oblečení a osobní dopis izraelskému králi. Žádá, aby se o něho postaral. Král Izraele reagoval tím, že roz-

trhl své roucho a řekl: „Cožpak jsem Bůh, abych rozdával smrt anebo život?“ Dal vlastně Naamánovi najevo, že jsme v rukou Božích. Další pomoc přišla od proroka Eliši. Nešel mu však vsťříc, jen poslal posla se vzkazem: „Umyj se sedmkrát v Jordáně a budeš čist.“ Naamána toto jednání zaskočilo a urazilo. Čekal od Eliši, že mu vyjde vsťříc, bude se za něho modlit a prosit o pomoc Hospodina. A ono nic! Žádné slavnosti kolem mocného velvyslance, náboženské ceremoniály, jen se jít vykoupat do řeky jako řadový pobuda! Světlo naděje zastínila tma nového zoufalství. Ze zlosti ho vytrhují jeho průvodci. Nabádají ho, aby Elišu přece jen poslechl, aby mu důvěřoval a zkusil to. Následuje Naamánův návrat k Jordánu i za Elišou samotným. Vrcholem je vyznání po jeho uzdravení, kdy volá: „Poznal jsem, že není Boha na celé zemi, jen Hospodin v Izraeli!“ S tímto příběhem nalézáme souznění v Lukášově evangeliu. Čteme o tom, jak Ježíš pomohl deseti malomocným. Ti stojí opodál, v předepsané karanténě, aby druhé nenakazili, a přitom prosí: „Ježíši, Místře, smiluj se nad námi!“

I my často na modlitbách voláme stejnými slovy v důvěře, že Ježíš chce pomoci, a on také opravdu pomáhá. Uzdravuje bezbolestně, rychle, ba zázračně. Deset malomocných vyslyšel a změnil jim život i budoucnost. Vyléčil jejich těla, ale jen jediný z toho vyvodil správný důsledek pro svůj život. Vrátil se k Ježíši, veřejně velebil Boha a děkoval za uzdravení. Povzdech, jenž zaznívá z Ježíšových úst „nebylo jich snad uzdraveno deset“, patřil zbylým devíti. Ti však odešli bez rozloučení, bez děků, bez navázání vztahů. Pro uzdraveného Samařana, na které Židé běžně hledí skrze prsty, má Ježíš konečnou pobídku „Jdi, tvá víra tě zachránila.“

Proto nám zní i slovo Timoteovo, že víra patří k životu. Slyšíme: Pamatuj na Ježíše vzkříšeného. Budeme-li s ním, budeme s ním i vládnout; zapřeme-li ho, i on nás zapře. Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný. Toto připomínej a před Boží tváří domlouvej bratřím. Usiluj o to, aby ses osvědčil jako dělník, který se nemá za co stydět. Správně zvěstuj slovo pravdy.

To je náš úkol, moji milí. Ať se s námi děje cokoliv, važme si darů života, zdraví a příslibu spásy. Modleme se a důvěřujme Ježíši i sobě navzájem. Budoucnost bude stát za to.

Eva Červená

17. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

*Zbav mě hříchu, očisť yzopem a budu čistý, umyj mě, budu bělejší nad sníh.
(Žalm 51, 9)*

První čtení: 2. Královská 5,1-15c

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VI):

2. Abychom svým bližním dokázali sloužit k jejich duchovnímu prospěchu, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom vírou i skutky lásky přispívali k jednotě a blahu církve i národa, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, ochraňuj svou obec věřících, aby pod tvou mocnou záštitou prospívala v dobrých skutcích ke tvé větší cti a slávě! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Timoteovi 2,8-15

Evangelium: Lukáš 17,11-19

Verš k obětování: Rút 1,16b

Verš k požehnání: 1. Tesalonickým 5,18

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, že svému lidu zůstáváš věrný a ve svátosti křtu a večere Páně do nás vštěpuješ svůj božský život. Dej, abychom se stále radovali, že jsme zahrnuti do nové smlouvy, kterou jsi s námi uzavřel skrze svého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 12, 14, 24, 83, 101, 102, 324, 326

Pane Bože laskavý, děkujeme ti, že ti na nás záleží.

Zahrnuješ nás do své náruče a dáváš nám najevo, že ti na lidech záleží.

*Dej, aby nám lidem záleželo na tobě a Pánu Ježíši, na pravdě,
na lásce a naději, tedy na projevech Ducha svatého.*

Kéž nás nemine tvá pomoc a tvé požehnání. Amen.

Jaké místo zaujímají v naší víře svědkové Páně

Kult svatých jako veřejné uctívání některých věřících mužů a žen má svůj původ v raně křesťanském kultu mučedníků. Mučednictví pro víru v době pronásledování církve znamenalo následování Ježíše Krista do krajnosti obětováním vlastního života. Ti, kteří utrpěli v časech pronásledování smrt, počínaje prvním mučedníkem jáhnem Štěpánem, byli od počátku zahrnováni zvláštní úctou. V den jejich smrti, která byla chápána jako narození pro věčnost (dies natalis), se konala shromáždění křesťanů. U hrobů mučedníků byla slavena liturgie a četla se o nich svědectví, jež záhy získávala legendární rysy. Spolu s mučedníky si v církvi později získávali zvláštní uznání pouštní asketové, biskupové, učitelé, mniši, jeptišky a další. Jejich jména naplňovala jednotlivé dny církevního kalendáře a společně byl od 8. století všem kanonizovaným i neznámým světcům a světicím vyhrazen na západě 1. listopad, tradičně označovaný jako svátek „Všech svatých“. Ve středověku se kult svatých natolik rozrůstal, že zastíral samotného Ježíše Krista a jeho jedinečnou obět, proto se stal předmětem kritiky reformátorů.

Podle římskokatolického představitele liturgického hnutí R. Gardiniho věřící nemá ve svatých hledat velké osobnosti, ale svědky Boží. Někdy však jejich uctívání ztrácí správnou míru. V životě některých lidí nebo v jistých dobách toto uctívání téměř zatlačuje Boha (O modlitbě, vyd. 1991, s. 217). Podle Gardiniho z každého svatého vyzařují jednotlivé paprsky Kristovy nekonečně bohaté a zároveň tak prosté plnosti a stávají se tak zvláště přístupné lidskému pohledu (s. 218).

Obsáhlé seznamy svědků s jejich životopisy a údaji pojímají liturgické knihy, které jsou na východě nazývané menologion či synaxář a na západě martyrologium. Existují však další prameny, jakými jsou církevní kalendáře a další soupisy, z nichž vyplývá, že počet svědků Páně je vskutku úctyhodný.

V Církvi československé husitské nacházíme seznam postav svědků víry v kalendáři, který vytvořil dr. Karel Farský. Rozšířil soupis o postavy z české a světové reformace. Zdůrazněn je pochopitelně svátek Mistra Jana Husa, který v římském kalendáři

nebyl. Český kalendář vydal Farský nejprve anonymně v roce 1919, pak vycházel i v následujících letech v roce 1920 a v roce 1921 a s úpravami byl zařazen do Zpěvníku v roce 1922 (s. 7-16).

Aktuální seznam svědků Páně vzešel z diskuse v biskupském sboru a z dalších historických rozborů a teologických rozhovorů a byl následně přijat a zveřejněn pro liturgické a katechetické užití v roce 2015 (je otištěn též v učebním textu Praktický liturgický projev na s. 69-75). Obsahuje jak postavy biblické, tak svědky Páně z obecné tradice církve východní a západní, též z reformační tradice, jakými jsou například Martin Luther, Filip Melancthon, Jan Kalvín či John Knox. Nescházejí zde ani ženy jako Anežka Česká, mučednice Barbora, vizionářka Hildegarda z Bingen, mystička Kateřina Sienská, řeholnice Klára z Assisi, mystička Terezie z Ávily, šlechtična pečující o nemocné Zdislava z Lemberku a další. Z osobností Církve československé husitské byl do tohoto seznamu vřazen pouze dr. Karel Farský.

Označení „světec“ se může stávat zavádějící, jestliže s tím spojujeme náboženskou a morální dokonalost jakéhokoliv člověka, který se stává středem našeho obdivu a uctívání (srov. Sk 10,26; Sk 14,15). Naproti tomu „svědek“ neodkazuje sám na sebe, ale na někoho jiného. Křesťanský svědek odkazuje na Ježíše Krista. Proto tím, kdo má v naší víře, úctě a zbožnosti zaujímat ústřední místo, je Ježíš Kristus. On jediný je prostředníkem (mediator) mezi Bohem a lidmi (1 Tm 2,5). Zastupuje nás hříšné lidi před Bohem Otcem, avšak převyšuje nás svým dokonalým lidstvím. On je také tím, kdo se za nás přimlouvá, zastává se nás a je naším pomocníkem. „Máme u Otce přímluvce Ježíše Krista spravedlivého“ (1 J 2,1; srov. Ř 8,34; Žd 7,25). Bohatství zástupu Kristových svědků (Žd 12,1) je pro naši víru dobrou orientací i potřebným povzbuzením na cestě za Ježíšem Kristem a s ním. Vždyť jeho moc a milost obrácení se projevila zvláštním způsobem právě v životech jeho známých i neznámých svědků.

Tomáš Butta

Několik lekcí ze života sv. Františka z Assisi

Syn úspěšného obchodníka s textilem Francesco di Bernardone (1181 - 1226) v mládí užíval bohatého, snadného života. Byl přirozeným vůdcem a přitáhl si k sobě družinu mladých lidí, kteří trávili noci divokými večírky a nedbali na dobré zvyky. Františkova ušlechtilá touha po vznešenosti nalezla cíl podle dobového ideálu: stal se rytířem.

Hrůzy bitvy, jíž se zúčastnil, a trýznivý rok, který strávil jako válečný zajatec, vedly k jeho vnitřní konverzi. Uvažoval o tom, že by se připojil ke čtvrté křížové výpravě, dokonce si obstaral novou zbroj. Vrátil se však domů – zčásti snad v důsledku úzkosti, ale zcela jistě kvůli vizi, v níž jej Bůh pokáral pro jeho způ-

sob života. Obrátil se v duši tak, jak o tom hovoří slova Písma: „Dokud jsem se nepokořil, bloudil jsem, nyní dodržuji, co jsi řekl, Pane.“ (Žalm 119,67)

Všichni známe lidi, jejichž obrácení se zdá nepravděpodobné, ale Bůh je může pokořit a přinutit je k změně myšlení. Nikdy bychom neměli podceňovat

skutečnost, že utrpení a ponížení, budši k nám přichází nezvyklými cestami, stane se pro mnohé z nás nezbytnou součástí přeměny k čistotě a poznání.

František a jeho druzi přijali život v tak radikální chudobě, že jejich spoluobčané je pokládali za šílence a kárali je. František odpověděl: „Pokud bychom měli nějaké majetky, potřebovali bychom zbraně a zákony, abychom je bránili. Co byste mohli udělat muži, který nic nevlastní? Nelze jej obrátit ani zničit. Jsme vskutku svobodní, z vůle Boží.“

Měli bychom přijmout za svou jednodu-

chost života, mocný a plodný dar Boha, kterým nás osvobozuje od moci komerčního, vypočítavého světa.

Během života svatého Františka církev naléhavě potřebovala reformu. Chamtivost, světskost a skandály působily neshody mezi laiky i duchovními a vyvolávaly hereze. Někteří si církev zošklivili pro její hříchy a opustili ji. Jiní, jako František, slyšeli Boží volání: „Napravte mou církev!“ Posílili tedy svou lásku k ní a pracovali na její reformě.

František prohloubil své chápání Pánovy výzvy a započal tím, že nejprve proměnil vlastní život. Vyšel potom, aby citlivě kázal obrácení se prostřednictvím osobního příkladu. Hnutí za reformu, zrozené nikoli z popudu církevních autorit, ale zdola, z niterného odhodlání jednotlivce, se rozšířilo. Během deseti let se Františkova komunita rozrostla na více než 5 000 mužů.

Kritici křesťanské víry odsuzují hříchy druhých a přehlížejí své vlastní. Ale skutečná reforma začíná v nás a ta nej-

lepší se rodí osobní konverzí. František myslel na přírodu, na veškerá Boží stvoření, jako na součást svého bratrství. V jistém smyslu byl vrabec

stejně jeho bratrem jako papež. V některých radikálních environmentálních hnutích dnes existuje tendence vnímat člověka ve vztahu k přírodnímu světu jako nepřítele spíše než jeho nedílnou součást, škodlivého outsidera spíše než účastníka a člena. Pro Františka však existovalo bratrství bytostí s legitimními potřebami, které jsou vzájemně uspokojovány. Dodali bychom – s důrazem na lidskou zodpovědnost.

Příroda nás zásobuje a my bychom zase měli pomáhat dokonalé přírodě. Buďme společníci a bratři přírodního světa!

Sv. František se nám stává příkladem v hledání rovnováhy. Jeho vnitřní povinnost, láskyplnost a odhodlanost, vděčnost za hluboký zázrak Božího stvoření, úcta k tomu, co nám Bůh poskytl, téměř dětský obdiv ke kráse Božího díla z něj činí světce, který je milován a uznáván i za dnešní chaotické, prudce metamorfózuující postindustriální doby... Františka Vrbenská

Ekumena svatých

Jsou pro vaši víru důležité různé svědkové minulosti i současnosti? Jak moc? A jací? Myslím, že každý autentický křesťanský život představuje svědectví a pomoc pro víru a překračuje hranice křesťanských denominací, ba (troufám si říct) i hranici křesťanství. Pravdivý život s Bohem se totiž nedá spoutat hranicemi a schémata. Lidé většinou vycítí a ocení věrohodný a přesvědčivý život. Promluví k nim víc než sebevmluvnější kázání.

Svatost – to jest znamení Boží přítomnosti v životě člověka – sjednocuje a propojuje. Tak mohou stát vedle sebe Luther a Terezie z Ávily nebo třeba Komenský a Ignác z Loyoly. To, co se zdá v našich dějinách nemožné, až absurdní, může být v nebi bez problému pěkně spolu. Takto působí milost.

Před lety jsem při slavnosti smíření v Rakousku viděl také divadelní hru, jejíž děj se odehrával v době husitských válek. Dva bratři šlechtici se v této hře ocitli na opačných stranách boje. Oba padnou a nakonec se setkají v nebi, kde prožijí vzájemné smíření a jednotu. Jednota a smíření v nebi. To je přesně ono. V dějinách se mohlo stát mnoho věcí, které zranily a rozdělily – a rozdělují dodnes. Na této rovině nemůžeme změnit minulost, ale na rovině Ducha, svobody a lásky můžeme zakusit div sjednocení a porozumění. Milost dovede sjednotit nejrozmanitější svědky.

Životy autentických svědků mají svou sílu. Ta však nespočívá v jejich bezchybnosti a dokonalosti, nýbrž ve věrohodnosti jejich křesťanského následování a zápasu o ně. I s chybami a nedokonalostmi. Dokonce právě s nimi. Ty totiž naopak potvrzují věrohodnost. Setkáváme se tu se skutečnými lidmi, které zasáhla skutečná milost.

V různých etapách a situacích života mi Bůh ukazuje různé svědky. Z dávné minulosti i nedávné. Známé i méně známé. Tak jejich počet kolem mne jako by narůstal.

Z nejrůznějších tradic: Dietrich Bonhoeffer, Karl Rahner, Felix M. Davídek, Frere Roger, Zdeněk B. Bouše, Oto Mádr, Leopold Mandič, Martin Luther, Maxmilián Kolbe, Charles de Foucauld, Dumitru Staniloae, Josef Zvěřina, Madeleine Delbrellová, Alfred Delp, Josef Toufar, Ruth Pfaulová, Martin Buber, Simone Weilová, Jiří Reinsberg, Dom Hel-

der Camara, Terezie z Lisieux, Edith Steinová, Alexandr Meň a ...

Připadá mi, že v tomto mém oblaku svědků přibývá obyčejných lidí, věrných sester a bratří, kteří tiše a nenápadně, ale hlavně vytrvale žijí svou víru. Dokonce mě někdy i napadá, že možná tito neznámí svědkové mají větší váhu než ti „slavní“, protože Boží měřítka jsou úplně jiná.

Oblak svědků nás provází. A když je nám těžko, vzpomínka na některé z nich může dát novou sílu pokračovat dál. Pomáhá to... přinejmenším tím, že v nás touhu po takovém autentickém životě víry tu a tam probudí nebo upevní.

Oblak svědků je velmi pestrý. Tak jako je pestrá a rozmanitá církev. Všechny rozměry a aspekty Boží lásky v Kristu můžeme najít jen společně, doslova spolu se všemi svatými (Ef 3, 18-19). Každý je schopen zachytit malý zlomek. Teprve společně a v jednotě máme šanci „poznat (=zakusit) Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží“ (Ef 3, 19)

Zdá se to z dnešního pohledu až troufalé, ale přesně tam ukazuje Písmo a všichni Boží svatí. Jsme povoláni k neuvěřitelné naději.

Petr Šandera

Co rádi čtete?

Omlouvám se, že vám opět doporučuji knihu Oldřicha Seluckého, ale téma tohoto čísla pro mě bylo příliš velkým pokušením. Pan Selucký totiž napsal také knížku Vzpouora v Assisi, která se odehrává v době mládí jednoho z největších svědků Páně – svatého Františka z Assisi. V době tohoto příběhu však ještě zdaleka nebyl „svatý“ – František vyrůstal jako syn bohatého obchodníka s látkami, který by mu jednou moc rád svůj podnik předal. Františka však neláká zajištěná budoucnost

v blahobytu, ze všeho nejvíc touží po tom stát se rytířem. Za otcovy peníze hostil šlechtické synky z Assisi a snil o tom, že si získá slávu a uznání v nějaké bitvě. Když ovšem tato příležitost nastala, byl zajat a strávil rok ve vězení. Hledá útěchu v modlitbě, ale stále nenachází smysl života. Posléze se pustí do opravy malého kostelíka... Kniha má ale víc hrdinů – vypráví též napínavé osudy kamarádů Dina, hovorného šprýmaře, a Rika, velmi talentovaného malíře, které se stále proplétají s osudem Františkovým. Se čtvrtou křížovou výpravou se dostanou až do Konstantinopole, Riko pak padne do otroctví... Ale ne, nebudu vám všechno prozrazovat, ale ujišťuji vás, že knížka je velmi napínavá a určitě se s ní nebudete nudit.

Vyšla v roce 2014 v Karmelitánském nakladatelství Kostelní Vydří a doprovází ji opět ilustrace autora textu.

Tak co, přečtete si ji také?

JK

CESTA

Buďte svatí!

Když Bůh předával Mojžíšovi pokyny, jak má jeho lid žít, neřádal nic menšího než toto: „Mluv k celé pospolitosti Izraelců a řečni jim: Buďte svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý.“ (Lv 19:2)

Lidé, prohlášení církví za svaté, byli – především v prvních staletích křesťanství – mučedníky – položili za svou víru život. To už dnes po nás nikdo nechce (i když stále existují na světě místa, kde lidé kvůli své víře umírají). A zřejmě se shodneme na tom, že být svatý ve smyslu „dokonalý, bezchybný, bezúhonný“ asi žádný člověk nedokáže.

Svatý je opravdu jen Bůh. Nicméně bychom se neměli s tímto konstatováním spokojit – nemusíme být dokonalí, nemusíme se stát mučedníky, ale přesto se můžeme například snažit pomáhat těm, kdo jsou slabší, zastávat se těch, kterým jimi nespravedlivě ubližují, nebát se říct, co si myslím, pokud jsem přesvědčen(a), že je to správné, i když vím, že se to nesetká s uznáním... To vše přece také vyžaduje jistou odvahu!

JK

Modlitba

Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti za všechny tvé svědky – muže i ženy, z nichž mnozí žili již hodně dávno a mnozí zemřeli kvůli své víře v tebe. Děkujeme ti za jejich moudrost a odvahu, které pro nás mohou být dodnes inspirací.

Amen.

Nakreslila: Lucie Krajčířková

Ocún

Již louku opustily včely
a krajinou se rozšuměly
do ticha deště stoustrunné.
Jen panáček co strážce bdělý
a chladem nafialovělý
už zdly stěbla rozhrne.
I když se tráva nerozarájí
barvami květů na své tváři,
jež podzim k spánku odsune,
přec vytratlilo se z ní stáří
tou kupodivu mladou tváří
z tvé svěží číšky, ocínel!
Miroslav Matouš
(Řeč květů a křídel)

Martin, Filip a Cili

– teplo a zima

Martin

Léto už definitivně skončilo a my už si zase musíme vyměnit šatník – vyřahnout teplé kabáty a boty. Možná si říkáte, že zvířátka tenhle problém nemají, protože mají kožičky. Do jisté míry to pravda je, ale i pejskové, kteří s námi bydlí v teplých bytech, by si měli do velké zimy obléknout kabátek – aby ne onemocněli. A Filipěk? Ten sice občas na chvílku vyleze ven i v zimě, nejráději se ale vyhívá na teploučkém ústředním topení, na němž má položenou deku.

Filip

To je naprostá pravda – mně procházky v dešti, ve sněhu nebo mokré břecce opravdu žádně zvláštní potěšení nepřinášejí – navíc v zimě jsou i myši za-

JK

lezlé, takže se nedá ani nic pořádného ulovit. Já jsem v každém případě milovník tepla!

Lili

Já mám teplo taky ráda, ale nic se nesmí přehánět – když je v létě příliš velké horko, nedělá mi to dobře – to mám pak jazýček vyplazený, abych se aspoň trochu ochladila, a musím často pít. Do velkých mrazů si беру kabátek, ale sním mám moc ráda. Pamatuji si, že když jsem byla štěně, měla jsem ještě moc krátké nožičky a nelbilo se mi, jak mě snih studil do břicha. Teď už mě ale moc baví v něm běhat a ochutnávat ho. Já, já už se těším na zimu!

Soutěž o tři knihy

Pokud nahradíte symboly písmenky podle nabídnutého klíče, snadno vyluštíte, jak se jmenuje svátek, který si připomínáme vždy 1. listopadu. Svě řešení i s adresou nám nezapomeňte poslat nejpozději do poloviny listopadu na jana.krajcirkova@ccsfh.cz.

V prosincové Cestě otiskneme jména tří výherců knížky.

☺	❄	☺	❄	☺	❄	☺	❄	☺	❄	☺	❄	☺	❄	☺	❄
🍎	🍌	🍓	🍏	🍇	🍎	🍌	🍓	🍏	🍇	🍎	🍌	🍓	🍏	🍇	🍎
🍍	🍌	🍓	🍏	🍇	🍎	🍌	🍓	🍏	🍇	🍎	🍌	🍓	🍏	🍇	🍎
🍉	🍌	🍓	🍏	🍇	🍎	🍌	🍓	🍏	🍇	🍎	🍌	🍓	🍏	🍇	🍎
🍍	🍌	🍓	🍏	🍇	🍎	🍌	🍓	🍏	🍇	🍎	🍌	🍓	🍏	🍇	🍎

☺ = A
❄ = Á
& = Č
🍌 = D
🍓 = E

☺ = Ě
❄ = Í
🍌 = K
🍓 = M
🍏 = N

☺ = P
❄ = S
🍌 = Ú
🍓 = Ů
🍏 = V

Blahopřejeme výhercům soutěže ze srpnového čísla

(tajenka: Všude mnoho informací!)

Petra Thérrová a Veronika Dostálová z Machova
Emička Pánková z Kolína

Malovatel: Lucie Kratčíková

Moc děkujeme Matoušovi a Františkovi, kteří zareagovali na naši výzvu z minulého čísla a podělili se s námi o svou představu ideální školy. Posíláme jim malý dárek.

Moje vysněná škola

Moje vysněná škola by měla být hezky barevná na pohled. Vevnitř by měly být krásné květiny, palmy a jiné rostlinky. Pod lavicemi by měly být měkké duchny na ležení. Z umyvadla by měla téct minerálka a na chodbách by měly růst oříšky a ovocné stromy.

V každém ročníku by měly být dvě třídy a chtěl bych mít hodně dobrých kamarádů.

Přál bych si, aby tam bylo hodně sportovních hřišť, skatepark, aquapark a skákací

aréna. V každé třídě na lustru

opice, která by mi radila, a také samí vtipní a pohodoví učitelé.

Na zahradě obrovské bludiště.

Děti mají být samozřejmě

hodně, jak na spolužáky, tak na

učitele. Na mé vysněné škole

bych taky chtěl sportovní

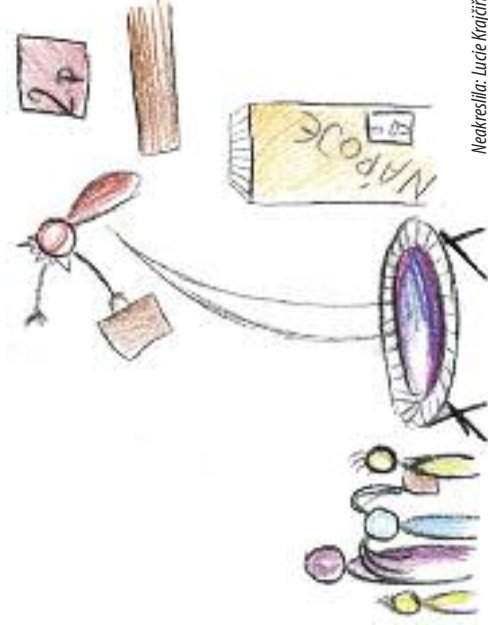
kroužky, turnaje a v jídelně by

měli vařit samá jídla, co mi

chutnají: řízek, pirohy,

paláčinky a ostatní.

Matouš Jindra, Příbram

Nezkreslila: Lucie Kráčířiková

Nejlepší škola na světě

V nejlepší škole na světě by mělo být hodně hodných dětí a učitelů. V každém patře by mohla být trampolína, která by tě odpérovala do dalšího patra. Na záchodech by měla být velká obrazovka, abych se při čůrání nenudil. Přál bych si, aby ze všech koutků tekly vybrané koktejly. Neměly by tam chybět interaktivní lavice s různými aplikacemi.

Špatný by nebyl bufet, ve kterém by bylo všechno zadarmo. Přál bych si, aby se dávaly samé dobré známky. V jídelně by měla být samá výborná jídla, která mi chutnají.

Například buchtičky se šodó, smažený sýr a jiné pochoutky.

U školy bych si přál pingpongovou halu, basketbalové hřiště, fotbalový stadion, aquapark a obrovský park.

František Jindra, Příbram

JK

Děti u Bibli

5. Dvanáctiletý Ježíš v chrámě

Máte pravdu, když říkáte, že trochu předbíháme – místo toho, abychom si vyprávěli o miminku v betlémské jeskyni, skáčeme hned do doby, kdy je Ježíšovi už dvanáct let. Nebojte se, o ten příběh nepřijдете, necháme si ho ale na Vánoce, souhlasíte?

Příběh o tom, jak se rodiče s Ježíšem vypravili o velikonočních svátcích do Jeruzaléma a jak se jim Ježíš ztratil, najdeme ve 2. kapitole Lukášova evangelia (Lukáš 2,41-52). Je to v Bibli vlastně jediná zpráva o době od Ježíšova narození po jeho křest, který přijal od Jana Křtitele už jako dospělý muž. Příběh uzavírá 52. verš, který říká: „A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.“ Byl to tedy podle všeho šikovný a hodný chlapec. Ve dvanácti letech už člověk není žádné malé dítě, řeknete si, zvláště v té době už musel být chlapec v tomto věku jistě dost zodpovědný. Jak se tedy mohl Ježíš ztratit? Když si příběh přečteme, zjistíme,

že se vlastně ani neztratil, jen

jeho rodiče nevěděli, kde je,

a nenapadlo je, kde ho

mají hledat. Což jim také

Ježíš tak trochu vytkne:

„Což jste nevěděli, že

musím být tam, kde jde

o věc mého Otce?“

Myslel tím Boha.

A kde tedy vlastně byl?

Seděl v chrámu a rozmou-

val s moudrými učiteli. Čteme,

že všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědi. Vždyť s rabíny si netroufl hovořit každý – aby se jim člověk vyrovnal, musel dlouhá léta pilně studovat. Znovu se jednoznačně ukázalo, že Ježíš nebude jen tak obyčejný chlapec. To si Marie s Josefem jasně uvědomili, i když úplně nerozuměli všemu, co se děje. Zřejmě to občas nebylo jednoduché být Ježíšovými rodiči – i když po této příhodě se s nimi vrátili domů do Nazareta a poslouchal je (51. verš).

Mnohý dospělý si teď může postesknout, že být rodičem dospívajících dětí není nikdy jednoduché. Podobně však mohou cítit i ti dospívající, že jim jejich rodiče občas vůbec nerozumějí, co myslíte?

JK

Nakreslila: Lucie Kráčířiková

Nebeský kongres

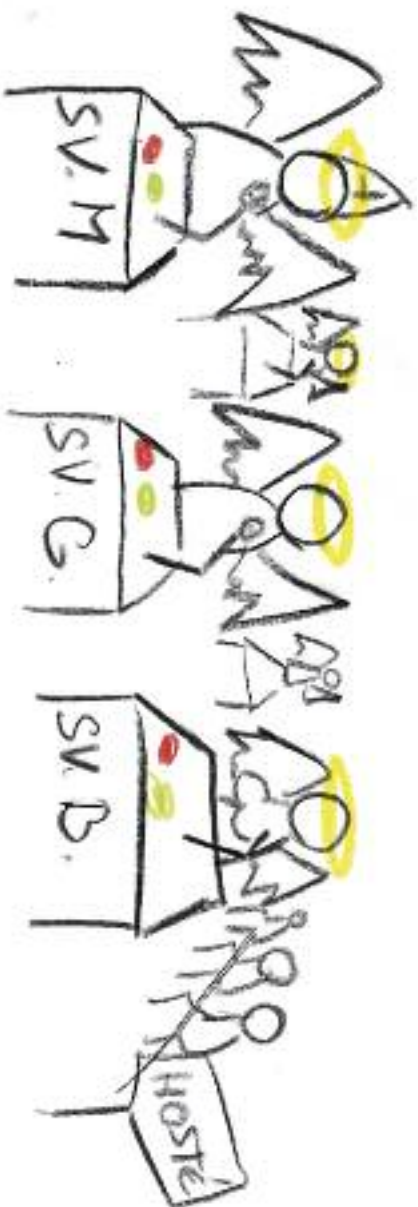
V nebeském království došlo k velmi významné události – po sto letech byl opět svolán pravidelný kongres všech svatých, letos byl ovšem úplně poprvé v historii ekumenický – účastní se ho nejen „řádně“ kanonizovaní svatí, ale i celá řada dalších osobností, nominovaných církvemi, které zastávají ve vztahu ke svatým poněkud odlišný přístup a mezi „svědky“ tak zahrnují i mnohé „nesvaté“.

Není proto divu, že všechna významná nebeská i pozemská média věnují této události zaslouženou pozornost.

Plenární debaty jsou přenášeny živě na internetu, takže každý zájemce může být téměř doslova při tom. A stojí to nepochybně zato!

Kupříkladu včera proběhla panelová diskuse o úloze světců v dnešní moderní společnosti. Úvodní příspěvky promesli svatý Florián, patron hasičů, svatý Mikuláš a svatá Barbara. Jako poslední dostal slovo host z ekumeny, Jan Hus.

První tři řečníci se ve svých krátkých vstupuích v zásadě shodli na tom, že v poslední době vnímají značný úbytek své tradiční agendy – věřící je již zdaleka nevyhledávají tak jako dříve, kdy se k nim modlili možná více než k samotnému Bohu. Výjimku ovšem tvoří specifická role svatého Mikuláše, který je jeden jediný den nesmírně vytižen a po zbytek roku se z toho zotavuje. Svatá

Barbora, patronka horníků, navíc poukázala na postupný přechod k jiným zdrojům energie, takže varovala, že situace v jejím oboru se bude dále spíše zhoršovat.

Zatímco dosud všichni posluchači spíše souhlasně přikyvovali, protože rovněž zaznamenávají podobné zkušenosti, značně překvapilo vystoupení Jana Husa, který prohlásil:

„Vážení přátelé, musíme se skutečně zásadně zamyslet nad tím, co od nás lidé očekávají. V době tak překotného rozvoje technologií již vážně nemůže být dostatečnou náplní naší práce pouhé zprostředkovávání modliteb k nejvyšší instanci. Lidé se přece mohou k Bohu obracet přímo! V čem ovšem vidím problém, je fakt, že tak mnozí nečiní – nebo jen zřídka a ne-dostatečně! To je náš úkol, dámy

a pánové! Zde musíme napřít své síly, své schopnosti, své zkušenosti! Musíme lidi přivést zpět k Bohu! Proto též osobně dávám přednost označení naší funkce sloven „svědci“, místo „svěťci“!

Zaprvé, ruku na srdce, vážení – a neberte to, prosím, nijak osobně – kdo z vás je skutečně svatý? Vždyť každý máme své slabosti, svatý je přece jen Bůh sám. A právě o něm bychom lidem měli vyprávět, o jeho svatosti, o jeho lásce, milosrdenství! O Bohu bychom měli svědčit, ne o našich zásluhách!“

Tato plamenná řeč rozpoutala velmi živou diskusi. Tento přístup, ač pro mnohé téměř revoluční, však získal i silnou podporu mnoha zúčastněných – a to nejen z řad ekumenických hostů, ale i u četných „tradičních“ účastníků nebeských kongresů.

Po několikahodinové debatě byla

vytvořena ekumenická komise, jejímž úkolem je sestavit akční plán a vytvořit konkrétní strategii pro uskutečňování Husova návrhu. Již nyní v plénu padlo několik inspirativních návrhů, které si předseda komise, jednomyslně zvolený svatý Gabriel, patron poštáku, rozhlasu a dalších médií, pečlivě zapsal. Je však třeba, na tom se všichni rovněž shodli, vše pořádně promyslet a nic neuspěchat. Komise o své práci podá zprávu a návrh dalšího postupu přednese na příštím kongresu, který je plánován opět za sto let. Už nyní se těšíme na výsledky jejích práce, ke kterým jim přejeme hodně zdarů a požehání!

Jana Krajčířková

Mediálníka: Lucie Kratočvílková

Svěděk krve Rudolf Babula

V posledních Voknovinách vzpomínal v souvislosti s odchodem do věčnosti Jaroslava Erika Friče kněz Ladislav Heryán, jak mu Erik a Martin (míněn je Ivan Martin Jirous, zvaný Magor) byli vzory ve víře v Boha, pro ně naprosto podstatné a určující. I v naší mnohými a mnohým porušené církvi jsme měli a stále máme vedle sebe strážce lidskosti, kteří nás lákají do tenat Boží lásky. Patřil k nim i bratr farář Rudolf Babula, jenž dokázal během týrání v Kounicových kolejích vyznat: Vy mne nebudete soudit, tam ten (ukazoval prstem nahoru) mne bude soudit. Netrvalo dlouho a stanul jako jeden z více než 200 vězňů transportu „KL 3“ na mauthausenském popravišti. Krista do Otcovu náruč následoval 10. dubna 1945.

Život Rudolfa Babuly byl od narození spjatý s Uherskobrodskem. Až bohoslovecká studia jej zavála do Prahy. V červnu letošního roku uplynulo 90 let (30. 6. 1929) od jeho vysvěcení na kněze v Praze-Dejvicích. Farářské zkušenosti nasával ve Zvolenu, Brně-Tuřanech, Bratislavě, Znojmu a od roku 1938 v Uherském Brodě. Návrat do rodného kraje mu přinesl setkání s uherskobrodským prvofarářem Oskarem Malým, jehož byl oddaným žákem od obecné školy. Z jeho popudu se rozhodl pro bohoslovecká studia a kněžské povolání, na které se pod Malého vedením připravoval nejen studiem, ale i účastí na práci v náboženské obci, hlavně s mládeží. Po letech měl tedy na co navazovat.

V roce 1940 si náboženská obec v Uherském Brodě připomínala své dvacáté výročí. Rudolf Babula se jako hlavní autor podílel na vydání památníku, který vyšel nákladem rady starších. V něm se můžeme dočíst, že v dubnu 1940 přijal generální vikář Inocenc Kuchař z Olomouce slib věrnosti církvi od 63 členů Jednoty mládeže. V říjnu téhož roku, kdy si náboženská obec připomínala 20. výročí založení Jednoty mládeže, bylo slavnosti přítomno 114 členů mládeže. Farář měl pro pastorační mladých smysl i předpoklady, jak po válce vzpomínaly jeho svěřenky: Snad největší místečko ve svém srdci měl farář Babula po Bohu pro mládež.

V roce 1942 se náboženská obec v čele s farářem Babulou připravovala na připomenutí 350. výročí narození Jana Amose Komenského. Při biblických hodinách byli věřící seznamováni s díly a myšlenkami posledního biskupa Jednoty bratrské. Pro veřejnost se na celý měsíc březen plánovaly slavnostní bohoslužby. Ve sboru farář Babula přistoupil podle nově přijatých církevních směrnic k úpravě interiéru, která byla po vzoru jednoduchosti historické Jednoty bratrské provedena ve třech etapách. Náboženská

obec rostla (četla kolem 2 000 věřících) a přes válečné hrůzy vzkvétala. Rudolf Babula, který byl sám zdatným varhaníkem, začal v Uherském Brodě pořádat chrámové koncerty. Tak například roku 1943 u příležitosti odevzdání nového oltáře, pultu a kazatelny na Květnou neděli se konal koncert s programem Kristus na hoře Olivetské od Ludvíka van Beethovena a jiných skladatelů.

V roce 1945 si Oskar Malý do svých deníkových záznamů zapsal větu: Bratr farář Babula stupňuje svou ilegální činnost. Nemýlil se. Rudolf Babula se skutečně zapojil do domácího protinacistického odboje

Babulova primice, 5. 7. 1929

v Obraně národa, později patřil k čelním představitelům odbojové skupiny Hnutí za svobodu na Uherskobrodsku a k spolupracovníkům paraskupin Clay a Carbon. Již v roce 1943 byl dvakrát vyšetřován zlínským gestapem, ale vždy byl pro nedostatek důkazů propuštěn. To již měl za sebou práci pro městské propagační oddělení Obrany národa v Uherském Brodě. První vlna zatčení členů Obrany národa jej ale minula.

Když dal v létě 1944 ředitel pivovaru

v Uherském Brodě František Měšťan podnět k založení nové ilegální organizace, neváhal a patřil společně s bývalými členy Obrany národa k jeho nejbližším spolupracovníkům. Zatímco František Měšťan si ponechal vedení vojenské složky organizace, farář Rudolf Babula měl na starosti složku civilní. Činnost skupiny byla směřována k podpoře tříčlenného paravýsadku Clay, kterému se po vysazení na území protektorátu podařilo prostřednictvím vysíláčky Eva navázat radiové spojení s Londýnem a patřil k vůbec nejúspěšnějším desantům. Na konci roku 1944 uherskobrodští odbojáři navázali spojení s paravýsadkem Carbon, který byl na území protektorátu vysazen v dubnu 1944 společně se skupinou Clay. Skupina, která organizovala na jihovýchodní Moravě protinacistické operace, byla mimořádně úspěšná. Dařilo se jí přijímat výzbroj ze shozů spojeneckých letadel, ve spolupráci s domácím odbojem podnikla desítky ozbrojených přeпадů. Na faře u Babulových našel útočiště a byl častým hostem radista Carbonu Jaroslav Šperl. Vedle podpory paravýsadků z Velké Británie farář a jeho žena spolupracovali

s partyzánským hnutím na Uherskobrodsku, které zásobovali zejména potravinami, léčivými a obvazovými materiálem. Oldřich Slabiňák na pomoc manželů vzpomínal: Předávala nám je (myšlena je paní Věra Babulová) na nádraží v Uherském Brodě. Brávala s sebou svého malého synka, takže její přítomnost na nádraží se jevila jako vyprovázení příbuzných nebo známých. [...] Rovněž nám dodávala zprávy, které dostala od svého manžela z vězení.

Dne 13. února 1945 byl farář Babula zatčen. Posledním církevním úkonem, který vykonal, byl svatební obřad. Když se po něm vracel domů, byl kolem poledne ve svém domě zadržen příslušníky brněnského gestapa. Po zjištění totožnosti se v rychlosti rozloučil s manželkou a šestiletým synem Václavem a byl odvezen do Kounicových kolejí v Brně. Zde prožil muka brachiálního vyšetřování, přesto vytrval a nikoho ze svých spolupracovníků neprozradil. Na cele č. 71 s ním byl umístěn gymnazista Miloslav Horák. Od něj víme, že měl farář Babula po celou dobu vazby ruce svázané za zády, jenom při jídle mu byla pouta snata, že byl fyzicky týrán a odmítl nabídku ke spolupráci, čímž zpečetil svůj osud. Před transportem z Brna do Mauthausenu odevzdal farář Miloslavu Horákovi svůj snubní prsten a pověřil ho předáním vzkazu manželce a synovi. Svě vzpomínky na setkání s Rudolfem Babulou jeho spoluvězeň shrnul do věty: Jak jsem jej poznal, byl mužem vzácného charakteru, neostýchám se říci přímo nadpozemská bytost.

Manželé Věra a Rudolf Babulovi

Do Mauthausenu transport vězňů dojel 9. dubna 1945 v dopoledních hodinách. V koncentračním táboře o transportu nikdo nic nevěděl, proto velitel odmítl vězně přijmout. Nakonec se nechal přesvědčit. Po celodenním stání bez jídla a pití před politickým oddělením, které bylo doprovázeno bitím příslušníky SS, byli vězni na noc umístěni v koupelně. Druhý den 10. dubna 1945 byli všichni vězni usmrceni, mezi nimi též Rudolf Babula. Jejich těla byla spalena v novém

krematoriu, které bylo ten den uvedeno do provozu.

Transport „KL 3“ můžeme vzhledem k počtu jeho obětí zařadit k nejpočetnějším hromadným vraždám, které byly spáchány na československých občanech v koncentračním táboře Mauthausen. Je potřeba dodat, že všichni vězni byli popraveni bez rozsudku a necelý měsíc před osvobozením tábora.

Věřící v uherskobrodské náboženské obci stále doufali, že jejich farář není mrtev a že se vrátí, a proto ještě v říjnu 1945 uvítali stanovisko diecézní rady vyčkat s ustanovením nového faráře pro Uherský Brod. Naději neztrácela ani manželka Věra, jež stále nechtěla nechat manžela prohlásit za mrtvého. Musela tak učinit až v roce 1947, aby jí mohla být vyměřena vdovská penze.

Tvořivý boj a láska přenáší život přes dočasnou smrt. Díky, Ochránče, za svědka krve Rudolfa Babulu. Jak zdůrazňuje papež František: Krev našich křesťanských bratrů je svědectví, které k nám volá. Mučedníci patří všem křesťanům.

Martin Jindra

MŮŽETE SI PŘEČÍST

Mojžíš a Mirjam - podněty, které inspirují

Nová knížka o dvou starozákonních postavách dokládá, že v CČSH stále rezonuje vůle naslouchat starozákonním příběhům a domýšlet jejich zvěst pro současného čtenáře. Právě pečlivá snaha držet se starozákonních předloh, naslouchat sdělení příběhů, vůle brát je vážně a srozumitelně do jejich světa vtahovat své čtenáře, jakož i poctivý zřetel k jejich literárnímu a náboženskému kontextu je silnou stránkou nové knížky o Mojžíšovi a Mirjam. Tvoří ji profily obou postav a homiletické zpracování mojžíšovské látky z pera tří duchovních CČSH a pedagogů HTF UK Praha: dr. Evy Vymětalové Hrabákové (Mojžíš), dr. Marie Roubalové (Mirjam) a dr. Tomáše Butty (homilie). Všichni autoři zpracovávají své téma podle svého odborného nasměrování, to znamená, že na látku nahlíží ze tří úhlů pohledu. Tím vším se výsledný produkt stává velmi zajímavým a podnětným (inspirativním) čtením, využitelným jak pro osobní studium, tak pro přípravu biblických hodin. Dr. Vymětalová zpracovává rozsáhlé téma Mojžíš. Profil této postavy vytváří v reli-

gionistickém kontextu egyptské literatury podle schématu zprávy o Mojžíšovi v Pentateuchu. Dr. Roubalová rozpracovává spíše marginální zmínky o Mojžíšově sestře Mirjam v Pentateuchu, ovšem podle toho, jak postava Mirjam žije v ústní tradici židovské, tj. v kontextu talmudické tradice. Dlužno říci, že v české literatuře takový pokus stanovit profil obou postav dosud nebyl podniknut.

Třetí část publikace tvoří šestnáct homilií, které mapují život nejen Mojžíše a Mirjam, ale i jejich třetího sourozence a prorockého druha Árona. Homilie vhodným způsobem doplňují odborné stati pokusem vystihnout zvěst jednotlivých vykládaných textů a přeložit ji do světa dnešních posluchačů. Rozdíl homilie versus odborné stati je však v tom, že obě odborné stati se soustředí spíše na text, kdežto homilie se soustředí spíše na adresáta textu, na účastníka bohoslužeb. Dr. Butta zpracovává celé rozsáhlé téma týkající se Mojžíše jako praktický teolog a kazatel, tj. s mimořádnou citlivostí vůči čtenáři textu a se zvláštní lehkostí, tj. čtivě. Homilie

jsou tedy psány svěžím jazykem a formou, která je ke čtenáři vstřícná. Jsou stručné, výstižné a vždy dotahují starozákonní podněty do kontextu Nového zákona, což tvoří vedle religionistického a judaistického třetí důležitý kontext, v němž je možno příběhy Mojžíše, Mirjam a Árona číst. Homilie, které učí čtenáře snažit se číst starozákonní zvěst angažovaně jako výpověď, jež má proniknout do jeho života a na niž by měl reagovat, tj. vyvodit z toho pro sebe nějaké následky, jsou zdařilé a nápad opatřit odborné statě homiliemi je velmi dobrý.

Celá kniha jako pomůcka pro samostatné studium Starého zákona se tím stává multifunkční. Na závěr chci vyjádřit své poděkování všem třem autorům za to, že sami ke Starému zákonu nepřístupují jen jako k textu a zdroji informací, jež lze evidovat, ale učí nás přistupovat k němu jako k bohoslužebné látce, která chce formovat (ovlivňovat) naši víru, názory a postoje, jako k podnětům, na které je třeba odpovídat. Životem, tj. skutky i modlitbou.

Jiří Beneš

Jan od Kříže (1542 - 1591)

„V jakých podmínkách se tedy rodí vhodné klima pro duchovní život?“ ptá se Jerzy Zieliński, bosý karmelitán žijící v Polsku, ve svém fiktivním rozhovoru, napsaném na základě textů Jana od Kříže. A vrcholný španělský básník a mystik odpovídá: „Duchovní zralost se objevuje tam, kde se rozum, vůle a srdce stále více podřizují Kristu; kdy On je na prvním místě a všechno ostatní, včetně duchovních dober, až na místě dalším. Když se člověk dívá skrze čisté sklo, vidí, co je za ním; vidí se z Boží perspektivy. Když ale potáhne sklo z jedné strany stříbrem, vyrobí si zrcadlo, a pak v něm bude vidět pouze svou vlastní tvář. Takové soustředění se na sebe sama svědčí o nedostatečné zralosti.“

Pro duchovenskou službu se rozhodl Jan od Kříže, rodným jménem Juan de Yepes, již v mládí. Jak uvádí Wikipedie, po studiu v koleji Tovaryšstva Ježíšova v Medině del Campo vstoupil v roce 1563 jako jednadvacetiletý do karmelitánského řádu, kde přijal jméno Jan od sv. Matěje. Následujícího roku nastoupil na univerzitu v Salamance, kde nejprve absolvoval tříletý kurz umění a následně v roce 1567 kurz teologie. Připojil se k reformě karmelitánského řádu, kterou započala v její ženské větvi sv. Terezie

od Ježíše (z Ávily). Byl vůbec prvním, kdo oblékl hábit reformovaného řádu, tzv. bosých karmelitánů, a začal žít podle původní karmelitánské řehole v konventu v Duruelu. Tehdy také začíná důsledně používat jméno Jan od Kříže. Spolupracoval na zakládání reformovaných konventů a měl na starosti mnichy a novice, kteří v těchto konventech žili. V době sporů mezi „bosými“ a „obutými“ karmelitány byl Jan po devět měsíců (prosinec 1578 až srpen 1579) držen ve vězení toledského konventu, kde také vznikly jeho nejznámější duchovní básně. Po útěku z vězení působil jako zpovědník karmelitánských mnišek (na žádost Terezie z Ávily) a postupně jako převor několika domů, posléze jako představený reformovaných konventů v Andalusii.

Jan od Kříže je považován za jednoho z nejvýznamnějších španělských básníků. Ačkoliv jeho sebrané básně netvoří více než 2 500 veršů, dvě z nich – Duchovní píseň a Temná noc jsou všeobecně pokládány za jedny z nejlepších děl španělsky psané poezie, a to jak ze stylistického hlediska, tak i díky bohaté symbolice a metaforičnosti. Duchovní píseň je ekloga, v níž nevěsta (představující duši) hledá ženicha (představujícího Ježíše Krista) a prožívá úzkost

z jeho ztráty. Nakonec jsou oba naplněni radostí ze vzájemného shledání. Báseň je možné číst jako volnou španělskou adaptaci Písně písní, která vznikla v době, kdy byl překlad Bible do lidového jazyka zakázán. Temná noc (od níž se odvozuje stejný duchovní termín) popisuje cestu duše z pozemského života ke sjednocení s Bohem. Děje se tak v noci, jež představuje strádání a obtíže, které duši doprovázejí, když se odděluje od světa a nachází světlo ve spojení se Stvořitelem. Noc zahrnuje několik kroků vyprávěných v jednotlivých slokách. Hlavní myšlenku básně je možné chápat jako bolestnou zkušenost, kterou prožívají lidé usilující o růst v duchovní zralosti a spojení s Bohem.

Pro naši z povzrušenou a příliš zvěcnělou dobu může být dobrou inspirací a vodítkem ukázka z autorovy básně Výstup na horu (Subida del monte), v níž podle spisovatele J. J. Lozana formuloval pokyny ke zhodnocení kterékoli individuální existence: „abys všeho okusil / nechtěj zakoušet chuti v ničem“, „abys dospěl k tomu, co nevladníš, / musíš jít tudy, kde nevladníš“, „abys dospěl k tomu, čím nejsi, / musíš jít tudy, kde nejsi“.

**Olga Nytrová
a Václav Strachota**

O pravé víře

Za svůj život jsem poznal řadu lidí, kteří se mi představili jako proroci a vyslanci jediného boha a vyprávěli mi o víře, svědčili o její výlučnosti a chtěli mě k ní vést, činili si nárok na můj čas, na mé myšlení, záliby, peníze a vlastně na celý další život, žádali o mou pozornost a poslušnost a horlivost a taky bezmeznou důvěřivost, ale mě vždy odradila různost samozvaných věrozvěstů, každý z nich hovořil o jiném a přece stejném bohu a všichni se dušovali a zaklínali a křičovali a dokazovali, že jejich víra je ta jediná možná, nenahraditelná, osvícená a pravá, a skutečně všechny dohromady nedávaly smysl a vracely jedna druhou, což mě vedlo k vlastnímu hledání, a protože bych se nerad dopustil stejné chyby, nikomu nic nepodbízím, jen shrnu své snažení, a komu se to nechce číst a zamýšlet se nad tím, má právě možnost, vážení.

Pravá víra neznamená věřit v zázraky, svátosti a obrazy, nýbrž poznávat jediný zákon, který se hodí pro celý svět a všechno živé stvoření, tedy i pro lidi.

Pravá víra nepotřebuje chrámy, zasvěcující a často nesrozu-

mitelné formule, nádheru a ozdoby, tisícová shromáždění a zpěvy davu, právě naopak, sku-

tečný Bůh vchází do srdce člověka ve skrytu, v tichosti a v osamění.

Někdy mi připadá, jako by se věřící člověk chtěl Bohu zalíbit svou výřečností, kaskádou zbožných slov, nekonečnými frázemi modliteb a slavnostními obřady, a přitom ho chce jen falešným uctíváním uplatit a oklamat. Boha však nelze uplatit, natož oklamat, a kdo tak činí, klame jen sám sebe.

Pravá víra není v tom, že člověk ví, kdy se má postit, kdy chodit do kostela, kdy koho poslouchat a jaké modlitby odříkávat a číst, ale v tom, že žije dobrý život a všechny se učí milovat a s lidmi jedná tak, jak by si přál, aby i oni jednali s ním.

Spinoza, Tolstoj, Schweitzer i Kant a další moudří věděli, že pravá víra je zatím skryta v zárodku, že záleží jenom na nás, na lidech, jestli se jí podaří uchovat, jestli mezi námi zahyne, nebo se zítra v našem srdci rozvine, přátelé již dnes probuzení, avšak nikým a k ničemu nenucení; pravá víra nás objevuje láskou.

Jan Schwarz, n.o. Bratislava

Brněnská diecéze Církve československé husitské pořádá...

Diecézní Den v Prostějově ...k výročí sametové revoluce

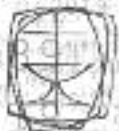
sobota 19. října 2019

PROGRAM

10:00 – 11:00	bohoslužba v Husově sboru / br. biskup Juraj J. Dovala
11:15 – 12:00	komentovaná prohlídka výstavy uniform a zajímavostí: „100 let bezpečnostních sborů Čech a Moravy“
12:15 – 14:00	oběd a společně posezení
14:00 – 15:00	prohlídka secesního Městského divadla / Jakub M. Krejčí
15:15 – 16:00	dívaldo jednoho herce: „Miloš jede do Číny“ / Satirická jednacitovka Divadla Piyšového Medvídka / hraje P. P. Procházka
	závěrečné požehnání / br. biskup Juraj J. Dovala

VÝSTAVY

V kostele Husův sbor ČČSH bude instalovaná výstava:
Husův sbor – původní židovská synagoga
Ztracené prostějovské židovské ghetto

Všichni jste srdečně zváni!

Filmový klub na Vinohradech

V poprázdňinovém setkání budeme promítat cenami ověřený film BARVA RÁJE. Mohammad, chlapec asi desetiletý, tráví školní rok v teheránské internátní škole pro slepé. Ovdovělý otec si však zařizuje nový život a zvidavý, ale slepý syn mu plány na ženění s bohatší nevěstou komplikuje. Zatímco Mohammad vnímá zbývajícími smysly všechno kolem sebe jako malý zázrak, jeho otec je vnitřně zaslepený svým jediným cílem. Aby se Mohammada zbavil, odveze ho jedné noci z domova tajně. Nechápe, že se zbavuje toho nejcennějšího, co má. A ujde ještě kus cesty po svém osudu, než syna opět najde. Čtvrtek 17. října od 19 hodin, ve Farského sále (Dykova 1, Praha 10).

Zemřel br. farář Radoslav Hobza

V pondělí 23. září 2019 zemřel ve věku 87 let bratr ThDr. Radoslav Hobza, farář Církve československé husitské. Sloužil v náboženských obcích Brno - Královo Pole, Brno - Židenice, Blansko, Dobronín, Pacov, Počátky, Česká Třebová, Lanškroun, Žamberk, Nekoř, Pardubice, Svítkov, Rosice, Přelouč a Čáslav.

Rozloučili jsme se s ním a poděkovali za jeho život a celoživotní obětavou práci ve středu 2. října 2019 v Husově sboru, Dykova 1, Praha 10 - Vinohrady.

red

František Konvalinka jubilující

13.10. 2019 slaví své 85. narozeniny náš milý bratr farář František. Posledních dvacet let své duchovenské služby zasvětil olomoucké náboženské obci, kde stále příležitostně vypomáhá. Přejeme bratru Františkovi, ať jej nadále zdobí vlídnost, humor, laskavost i životní moudrost a nadhled. Ať Tě Františku neopouští důvěra v Boží dobrotu a nadále roznášíš Pokoj a naději skrze Evangelium. Hojnost Božího požehnání do dalších let vyprošují farníci z NO Olomouc a tvůj nástupce bratr farář Jaroslav.

Týdeník Církve československé husitské. Vydává: Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6.

Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udžral, grafik.

Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková. Tel. redakce: 220 398 107; e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz Tisk: Grafotechna plus

Distribuce a reklama: ADLEX, spol. s r. o., Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.

Předplatné: Mgr. Jitka Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 14.10. 2019, 20.00

PRAGUE BRASS ENSEMBLE

Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, F. LISZT, G. GERSHWIN

úterý 15.10. 2019, 17.00

Jan Kalfus – varhany

Yvona Škvárová – mezzosoprán
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

středa 16.10. 2019, 17.00

Josef Popelka – varhany

Vladimír Frank – housle
G. F. HÄNDEL, L. van BEETHOVEN, W. A. MOZART, A. CORELLI

středa 16.10. 2019, 20.00

CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA

Yvona Škvárová – mezzosoprán
Miroslav Laštovka – trubka
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, N. PAGANINI

čtvrtek 17.10. 2019, 17.00

SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS

Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 18.10. 2019, 17.00

Marie Šestáková – varhany

Zuzana Kopřivová – mezzosoprán
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, C. FRANCK

pátek 18.10. 2019, 20.00

PRAGUE STRING ORCHESTRA

Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlha – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

sobota 19.10. 2019, 17.00

Zuzana Němečková – varhany

Petr Příbyl – viola
J. S. BACH, G. Ph. TELEMANN, W. A. MOZART, C. FRANCK

sobota 19.10. 2019, 20.00

VIVALDI ORCHESTRA PRAGA

Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

neděle 20.10. 2019, 17.00

BŘEVNOV MONASTERY MIXED CHOIR

Adolf Melichar – sbormistr
Drahomíra Matznerová – varhany
Petra Břicháčková – soprán
Gabriela Pešínová – soprán
W. A. MOZART, C. SAINT-SAËNS, S. RACHMANINOV, A. DVOŘÁK

neděle 20.10. 2019, 20.00

CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA

Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

Změna programu vyhrazena.

Slavnostní bohoslužba

NO Uherský Brod si v neděli 20. 10. v 10 h připomene, že před 100 lety zde zazněla poprvé bohoslužba v českém jazyce. Zveme vás všechny na slavnostní bohoslužbu, kterou vykoná br. biskup Juraj Dovala. IP

Pořady s náboženskou tematikou ve vysílání Českého rozhlasu	
ČRo Dvojka	
Jak to vidí... Zbigniew J. Czendlik/ sestra Angelika	8.30 neděle Aktuální názory a komentáře nezávislých osobností na dění kolem nás.
ČRo Vltava	
Spirituála	8.00 neděle Prostor pro duchovní úvahy. Pořady Duchovní Evropa a Ke kořenům.
Bohoslužba	9.00 neděle Přímé přenosy bohoslužeb.
ČRo Plus	
Vertikála	8.07 neděle Magazín aktualit a diskuse s hosty, které spojuje duchovní vnímání světa.
Nedělní Hovory	22.05 neděle Rozhovor s osobností, která má zajímavý osobní i profesní život a názory.
ČRo Radio Wave	
Hergot	18.00 neděle Neortodoxní pohled na duchovní záležitosti v souvislosti s děním světským.
REGIONÁLNÍ STANICE ČRO	
Mezi nebem a zemí	9.04 sobota Magazín o víře a spiritualitě.
Šalom alejchem	19.45 neděle Magazín o židovském životě u nás i ve světě.

www.rozhlas.cz

Ilustrace: Tomáš Altman

13. ročník ekumenického setkání lidí dobré vůle při příležitosti oslav vzniku Československé republiky a 30 let od sametové revoluce

www.modlitbazadomov.cz

„Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale službu v lásce jedni druhým.“ (Galatským 5, 13)

28/10/2019

kostel Českobratrské církve
evangelické u Klimenta
Klimentská / Praha 1

MODLITBA ZA DOMOV

Patříme k sobě!

15.00—16.30

PŘÍMÝ PŘENOS ČESKÉ TELEVIZE

17.00—18.00

DISKuze

sborový sál / Klimentská 18

18.00—19.00

VÝSTAVA DĚTSKÝCH VÝTVARNÝCH PRACÍ

sborový sál / Klimentská 18

19.00—20.30

KONCERT

kostel u Klimenta

moderují **Kateřina Růzová-Horálková** a **Petr Vizina**
hosté **Pavel Hošek**, **Jeroným Klimeš**, **Pavel Vím** a další
hudebníci **Eva Hencyhová**, **Roman Dostál** a **Slávek Klecandr**
audiovizuální intervence **Nocturno**

INFO PRO NÁVŠTĚVNÍKY

Vstup do kostela před
přímým přenosem ČT
bude umožněn pouze
do 14.45 hod. / Vstup
zdarma na všechny akce.

organizuje

Ekumenická rada
církvi v ČR

Ekumenická rada církví v ČR / Donská 5 / 101 00 Praha 10 / +420 271 742 326 / www.ekumenickarada.cz
Děkujeme České televizi za realizaci přímého přenosu a Farnímu sboru Českobratrské církve evangelické u Klimenta za spolupráci.

Hlavní modlitbi partner

Partneri

MINISTERSTVO
KULTURY

Náš
rodina

BRANA

ČESKÝ
BRATR

Český zápas

M

B Česká
univerzita

Et

ŽIVOT
SÍLY